

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S
FELLOWSHIP INTERNATIONAL

**Mirakler sker
stadigvæk i dag!**

*I denne udgave af
VOICE ser vi et
brækket ben blive
helbredt på en dag,
et forlist ægteskab
repareret, og en ny
mening med livet.*

For yderligere oplysninger kontakt venligst:

Lad ikke dette blad gå tabt – giv det til en ven.

DK. NR. 973

DANSK UDGAVE

Nr. 973

VOICE

**På
Skiferie!**

Drøm en drøm, se en vision	2
Ægte Liv	3
<i>Harald Gindele, Weingarten i Tyskland</i>	
Prøvet Tro	4
<i>David Foot, Bremsbury i England</i>	
Kontakt Adresser	9
Den Langsomme Vej	10
<i>Brett Watson, Prince Albert i Saskatchewan (USA)</i>	
Alkoholisme & Bitterhed	14
<i>Christian Marye, Malaunay i Frankrig</i>	
VOICE Bestilling	16
Et Personligt Møde Med Jesus	17
Forbilleder	18
<i>Poul Erik Planitzer, Jels i Jylland</i>	
Hvem Er Vi?	19

Richard Shakarian

Drøm en drøm, se en vision

Undres du sommetider, når dine drømme og håb går i opfyldelse? Fornyligt hørte jeg en beretning om en dreng i Afrika, som var syg og døde. Forældrene og hele nabolaget begyndte at jamre og græde af sorg. Den seksårige bror sagde: »Far, du skal ikke græde, for han er ikke død. Hvis vi beder for ham, vil han leve.« Man undersøgte ham hurtigt igen, og der var overhovedet ingen livstegn, så fortsatte de med at sørge.

De andre børn samtykkede: »Vi vil bede for din bror.« De bad hele dagen, og da der ikke var tegn på, at noget skete, kom de tilbage næste dag for at bede noget mere. Da de gjorde det, kom en glædens ånd over dem, og de begyndte at danse og synge. Pludselig greb en ung fyr det døde barns hånd og rykkede i den. Ved det satte den døde dreng sig op og sagde: »Hvad laver du her?«

I FGBMFI ser vi forretningsmænd rundt omkring i verden med drømme og visioner. Mange føler sig meget ligesom forældrene i denne beretning, men der er et svar på vore udfordringer, der er så dynamisk som det, disse børn fik. Der er en, som også kan give dine drømme liv.. **læs videre!**

Richard Shakarian
International præsident

Ægte Liv

Harald Gindele, Weingarten i Tyskland

Som barn lærte jeg ret hurtigt, at vi egentlig kun gik i kirke for, at andre skulle kunne se det. For hjemme i vores familie gik det helt anderledes til, end man kunne forvente hos »kirkegængere.« Jeg siger kirkegænger med fuldt overlæg, fordi jeg dengang endnu intet vidste om Jesus eller om, hvad kristendom egentlig er.

Mine forældres ægteskab i stykker, og min mor forlod mig, så jeg blev alene tilbage hos min far. Jeg har også en to år yngre søster, men hun tog med min mor. Min far har eget bageri og det var naturligt, at jeg kom i lære hos ham som bager.

Jeg brød mig egentlig ikke om det, men ville gerne have hans anerkendelse og personligt vise, at jeg også kunne noget og havde brug for en far, der ville elske og anerkende mig som sin søn.

Min mor, det eneste menneske jeg rigtigt kunne tale med, var gået, og venner havde jeg ingen af, derfor glemte jeg helt at tale og at reagere på mine følelser. Jeg blev mere og mere indesluttet.

Da så tiden kom, hvor jeg som svend skulle videre og have min mesterskamen, kom jeg på mesterskolen. Der ville jeg også gerne opbygge en selvtillid og blive til noget. Men da skete kortslutningen, jeg brød sammen på skolen og fik et regulært nervesammenbrud. Jeg kom på en klinik og måtte slutte med at gå i skole. Alt var forbi – jeg stolede ikke på nogen eller noget mere, det var »endestationen.«

En dag kom der en præst fra et sogn i Ravensburg på besøg; han fortalte mig om Gud. Jeg tænkte, det kender du jo fra tidligere, hvad kan det hjælpe!

Han fortsatte med at tale med mig og havde en levende måde at fortælle om Jesus på, derfor blev jeg opmærksom og tænkte, at det jo i hvert tilfælde ikke kunne skade, og at min tilværelse heller ikke kunne blive værre.

Han kom så lidt tiere, og vi lavede noget bibelstudie og talte sammen, hvilket gjorde

mig godt! Der fulgte også et par søvnløse nætter, alt hvad jeg havde af tanker vældede frem. Efter et par dage vendte jeg mig til Jesus, for jeg vidste, at i denne tilstand kunne intet menneske hjælpe mig. Jeg havde også gjort det klart på klinikken, at jeg var kommet dertil, hvor jeg ikke troede på nogen hjælp.

Men hvis så »Jesus« var der og allerede havde hjulpet så mange, som præsten fortalte, så ville Han nok også hjælpe mig; det vidste jeg helt sikkert i dette øjeblik! Nu kom jeg efter en anbefaling fra menighedsrådet på en kristen klinik, De'Ignes Klinik. Det er et sted, hvor man arbejder med kristen psykologi og psykosomatik. Her er der ganske vist også psykologer, men de er kun vejledere og arbejder under Herren Jesus Kristus. Der er også megen lovsang og bøn.

Jeg erfarede for første gang, at der virkelig findes en Gud, for jeg kunne mærke, hvordan jeg af Den Hellige Ånd blev ført ind i Hans nærvær. Der blev min angst m.m. helbredt, og jeg vidste, at jeg ikke kun er noget værd gennem arbejde og præstation, men at jeg er værdifuld, fordi jeg er et barn af min far i Himlen.

Prøvet Tro

David Foot, Pembury i England

Under en skiferie i Schweiz i januar 1965 to dage før vi var klar til at tage tilbage til England, løb min kone Helen, sidst på eftermiddagen ind i noget tæt sne, blev slået omkuld og fik benene forvredet. Sikkerhedslåsen på skiene åbnede sig ikke, så hendes lægben brækkede.

Hun blev bragt ned til bussen på en redningsslæde og straks kørt til læge. Han tog et røntgenbillede af hendes ben, diagnosticerede et brud på benet lige over ankelen og lagde gips på. Hun fik at vide, at hun ikke måtte støtte på benet og skulle komme tilbage om fem dage for at få gågips på. Først fem dage derefter måtte hun rejse hjem.

Om aftenen bad en ven for hende. Helen, som tænkte på den lamme mand, som på Jesu tid »rejste sig og gik«, stod ud af sengen med større begejstring end direkte tro og tog nogle få trin under intens smerte. Noget modløs gik hun tilbage i seng. Hun tænkte på, at hun sikkert havde skadet benet ved at gå, når lægen havde forbudt hende at gøre det!

Min kone havde sagt til lægen, at hun ikke ønskede beroligende midler. Og den nat sov hun endnu dybere end før uheldet, hun vågnede kun for at vende sig. Næste dag tilbragte hun med at læse Guds løfter. Det opbyggede hendes tro, og det sikrede hende også mod bitterhed overfor dem, der måske ville stå

hendes tro imod. Da vi om aftenen kom tilbage fra vores sidste dag på skibakken, havde Helen forvisning om, at Gud havde helbredt hende. Næste morgen da hun var alene på sit værelse, stod hun op og gik. På den måde tog hun hvert skridt i Jesu Navn, gradvis aftog smerten indtil den næsten var forsvundet. Hun kunne gå uden støtte ud af feriehuset og tværs over ujævn sne ind i hovedbygningen til måltiderne.

Senere ringede vi til lægen for at aftale et møde med ham. Gipsen var nu brækket under hendes fod, og hun var nødt til at få det af for at få støvler på, når vi skulle rejse hjem næste dag. Først afviste lægen det blankt, men da han så hende gå ind i konsul-

tationsværelset uden hjælp, og da hun oven i købet kunne stå på det brækkede ben alene, tog han endnu et røntgenbillede.

Mens vi ventede på fremkaldelsen, udspurgte han os. Vi fortalte ham, at vi tror på, at Gud helbreder af medlidenhed og for at bekræfte sit Ord så ikke-troende kan komme til erkendelse af Ham. På korset tilvejebragte Han lægemidlet for vore skrøbeligheder og soning for vor synd. Han spurgte, hvad min kone ville gøre, hvis røntgenbilledet viste, at hun stadig havde et brækket ben? Hun tænkte sig om et øjeblik og svarede så: »Jeg har hidtil troet mere på Guds Ord end på mine følelser og fornuft, og derfor kan jeg fortsætte med at stole på Ham. Og for øvrigt – så kan jeg jo gå!«

Røntgenbilledet viste det samme diagonale brud med 1 mm svælg, men i nøjagtig den samme position som før! Bruddet havde ikke forandret sig ved, at hun med sin fulde vægt havde gået på benet! Hun afslog lægens tilbud om at få støttebind på. Næste dag rejste vi med bus og tog tilbage til Zurich, og kom med vores planlagte fly sammen med børnene til London.

Derpå arbejdede min kone hjemme i huset, pakkede børnenes skoletasker, kørte bil, foretog indkøb osv. Fire uger efter uheldet bad hun om at få taget endnu et røntgenbillede. Det viste en komplet sammenvoksning af knoglen, og lægen skrev: »Positionen er fortræffelig, og sammenføjningen er tilfredsstillende.«

Vi sendte rapporten til lægen i Schweiz. Ved vort næste besøg ringede vi til ham og hans kone, der var sygeplejerske og arbejdede sammen med ham. Han sagde: »Det er et mirakel!« og syntes virkelig betaget af det. Hans kone bemærkede: »Jeg er søndagsskolelærer, men jeg har aldrig troet på, at sådan noget kunne ske nutil dags!«

Et uheld i Østrig

En Aktiv Rolle

Mange mennesker tror, at Gud eksisterer. Men de har aldrig kigget nøjere på, hvad det egentlig betyder for deres personlige liv. Oftest går de ikke videre, end at udføre religiøse ritualer. Traditioner er dejlige og kan lære os meget, men Gud har så meget mere parat til os. Han bekymrer sig om dig og vil gerne spille en aktiv rolle i dit liv.

Blodprop

I november 1976 fik David en blodprop, mens han var på sit kontor. Da jeg fik det at vide, ringede jeg øjeblikkeligt til en ven for at bede om forbøn. Pastor Wenda Ough kørte velvilligt fra omegnen af Maidstone og nåede frem til Davids sengekant på intensiv afdeling, inden der var gået en time efter hans ankomst til hospitalet. Lægen havde allerede fortalt mig, at i sådanne tilfælde var der altid en del af hjertet der døde. Fru Ough lagde roligt sine hænder på ham og bad i tro, og Gud forsikrede hende om, at alt ville blive godt.

Næste morgen blev der foretaget en røntgenundersøgelse. Den viste, at hjertet ikke havde lidt nogen skade! David var ude af intensiv afdeling, inden der var gået 48 timer og ude af hospitalet inden otte dage. Hans tilstand blev efterhånden helt normal igen.

Da David spurgte lægen, om hjerteanfaldet måske blot kunne have været noget psykisk, svarede han, at det var helt sikkert en blodprop, men at der ikke kunne påvises nogen som helst skade af hjertet.

Troværdighed

Helen Foot: Igennem årene har jeg måttet handle imod det, der ligner sundt fornuft. Det var valget, at tro på Gud på trods af alle negative odds. Jeg har fundet ud af, at Gud er troværdig og trofast.

Dette irriterede lægen, og han svarede skarpt: »All right, så rejs dig og gå!«

Der var en brøkdel af et sekund til at tage valget enten at acceptere hans påbud og blive kørt afsted for at lægges i stræk, eller at stole på Herren og holde fast i Hans løfter i Markus 16:18.

Min sunde fornuft sagde mig, at det var yderst tåbeligt, men i lyset af Guds behandling af mig sidste gang, så følte jeg, at det ville være utaknemmeligt i det hele taget at anse det for en risiko. Gud gav mig fuldkommen tillid til: »De der stoler helt på Ham, vil finde at Han er troværdig.« Så jeg sagde: »Min mand har bedt for mig, og Gud helbreder mig,« så svang jeg mit hidtil kraftløse ben ned af røntgenbordet – og rejste mig op.

I dette traumatiske øjeblik opdagede jeg, hvilken pålidelig Gud vi tjener! Al viljestyrke, mod eller endog tro i denne verden ville være nyttesløs, hvis Han ikke stod fast ved sine løfter! Så ville jeg være sunket sammen på gulvet som en klud. Men Gud stod ved sit ord.

Der er intet psykosomatisk ved en brækket lårbenshals! Det var et studie værd at

se lægens og sygeplejerskernes ansigter! Lægens umiddelbare reaktion var at sige: »Hvorfor gør Gud ikke det her for alle?« Jeg var for ivrig til at opdage, at jeg var fri for smerter og faktisk stod helt sikkert på benene! De tillod mig ikke at gå, men kørte mig på baren til sygehusdøren. Der stod jeg af og gik ned ad fortrapperne til en ventende taxa. Jeg gik alene, selv uden en støttende arm fra min mand.

Køreturen tilbage til hotellet var som en drøm, mens jeg tænkte på, hvor jeg i modsat fald ville have været i dette øjeblik. Jeg huskede ordene fra den mand, som skrev salme 118:8 i vores Bibel: »Det er bedre at søge tilflugt hos Herren end at stole på mennesker.«

Tilbage på vort lille hotel, hvor der ikke fandtes en elevator, var der 67 trappetrin at stige op til vores soveværelse! Da jeg tog hvert trin i tro, oplevede jeg, at jeg fik kræfter til at kunne gøre det – næsten uden smerter.

Jeg sov sundt og godt den nat uden så meget som en aspirin, vågnede kun to gange for at gå på badeværelset og rundt omkring sengen for at undgå stivhed. Den næste dag kunne jeg gå ned til alle måltider og sidde i en normal stol. For hver dag

der gik, fik jeg mere bevæglighed og blev mere tillidsfuld. Faktisk prøvede jeg et eller to små hop med samlede ben uden problemer – overhovedet! Dengang kom jeg i tanker om Apostlenes Gerninger 3:8, som taler om at: »kunne stå og gå – og springe rundt og prise Gud.« På fjerde dagen havde jeg støvler på og tog på en turisttur, hvor vi gik rundt på et glasværk og derefter på en ca. trekvarters sight-seeing i Salzburg!

Da vi var tilbage igen, kom jeg i tanke om, at lægen på hospitalet måske undrede sig over, hvordan det var gået med hans uortodokse patient, måske forestillede han sig også, at jeg i chokeret tilstand var blevet fløjet til et hospital i London! Så derfor skrev jeg og takkede ham for hans venlige behandling og rådgivning, som jeg vidste var helt korrekt efter medicinsk kundskab. Der var bare en anden faktor i dette tilfælde! Så jeg tilføjede: »De spurgte mig, hvorfor gør Han ikke det for alle?« Et svar kunne måske være det, at ikke alle tror, at Han eksisterer, eller at Han vil hjælpe dem på den måde, hvis Han eksisterer. Altså, hvis man tror, må man handle på det.« Jeg fortalte om turistturen og vandringsen rundt i Salzburg og tilføjede, at da vi endnu havde fem dage i Øst- og

Der skete endnu engang et uheld under en skitur, denne gang i de østrigske alper i vinteren 1972-73. Da min kone var ved at afslutte et sidste slalomløb ned til foden af skiliften, opdagede hun for sent, at al sneen var skrabet af, så der var bar is. Hendes ski fløj sidelæns, og hun faldt og slog venstre side af sin hofte. Hun havde stærke smerter og kunne ikke bevæge sit ben, så jeg lagde hænderne på hende og bad i Jesu Navn.

Smerten lattede betydeligt, men hun kunne stadig ikke bevæge sig. Det tog en halv time, før der kom en bære. Hun blev bragt ned til hjergets fod i en stollift, og derefter kørt femogtyve kilometer i ambulance til det nærmeste hospital. Vi priste Gud hele vejen.

I røntgenværelset blev vi i nogle få minutter ladet alene. Der overgav vi situationen til Jesus og proklamerede Hans herredømme og magt. Helen havde fortalt mig, at hun ønskede at blive røntgengraferet for at se skadens omfang, men ville ikke behandles, og hun ville gerne have min moralske støtte dertil. Men jeg fik ikke lov til at være sammen med hende. To alvorlige østrigske sygeplejersker smed mig nærmest ud!

Helen: Lægen tog røntgenbillederne, mens jeg lå på bordet. Stadigvæk var jeg ude af stand til at bevæge benet. Han kom senere tilbage med billederne og sagde: »Du har brækket lårbenshalsen, og det er nødvendigt at lægge dig i stræk. For resten, hvornår har du sidst spist og drukket noget?« Jeg svarede, at jeg ikke ville i stræk, og da vi havde ni dage tilbage af ferien, ville jeg være meget taknemmelig, hvis han ville sende mig tilbage til vores hotel.

Han svarede: »Du forstår det ikke. Hvis du ikke kommer i stræk, vil du aldrig komme til at gå igen.« »Jeg vil alligevel gerne tilbage til hotellet,« svarede jeg.

FGBMFI AFDELINGER I DANMARK

Vi findes nu i over 150 nationer.

International

Grundlægger: Demos Shakarian

INTERNATIONAL PRÆSIDENT: Richard Shakarian

Det Nationale råd i Danmark

Landsformand: Karl G. Svendsen, Strandvejen 201, 4.tv., 2900 Hellerup, Tlf.: 39 62 91 91

Område Vest:

Næstformand: Hugo Martinussen, H.C.Andersens Vej 16, 7430 Ikast, Tlf.: 97 15 64 56

Områdeleder: Hans Jensen, Nørrebrogade 4A, 8900 Randers, Tlf.: 86 42 46 89

Område Øst:

Næstformand: Jens Bjerre, Håndværkerbyen 9, 2670 Greve, Tlf.: 42 28 91 36

Områdeleder: Tommy Ennis, Rødlersvej 27, 2990 Nivå, Tlf.: 42 24 30 34

Landssekretær: Cornelius Kurz, Skovgårdsvej 20, 3460 Birkerød, Tlf.: 45 82 32 50

Landskasserer: Carsten Dalgaard, Ravnsbjerg Toft 23, Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 99 63

Suppleant: Marius Hansen, Skadøvænget 43, Vellerup, 4050 Skibby, Tlf.: 42 32 98 22

Suppleant: Arne K.W. Mogensen, Spinkebjerg 3, Gjellerup, 7400 Herning, Tlf.: 97 11 85 02

Landsadresse: Cornelius Kurz, Skovgårdsvej 20, 3460 Birkerød, Tlf.: 45 82 32 50

Materialefond og Forlag: Hugo Martinussen, H.C.Andersens Vej 16, 7430 Ikast Tlf.: 97 15 64 56
Gironummer: 246 41 87

Lokale Afdelinger

1. AMAGER

C. Ebbe Petersen, Tlf.: 32 50 79 50 Amager Landevej 2, 2770 Kastrup

2. HERLEV

Finn Risum, Tlf.: 43 45 15 47, Ejbytoften 7, 2600 Glostrup

3. HERNING

Hugo Martinussen, Tlf.: 97 15 64 56, H.C.Andersens Vej 16, 7430 Ikast

4. LYNGBY

Tommy Ennis, Tlf.: 49 14 30 34, Rødlersvej 27, 2990 Nivå

5. VESTEGNEN

Peter Duus, Tlf.: 36 78 17 92, Kastanienborgvej 19, 2650 Hvidovre

6. Lokalgruppe i ESBJERG

Bent Ahlmann, Tlf.: 75 15 23 34, Thulevej 61, 6715 Esbjerg N

7. Lokalgruppe i ODENSE

Noël Atkins, Tlf.: 62 29 15 09, Faaborgvej 7, 5854 Gislev

8. Lokalgruppe i VAMDRUP

Holger Sloth, Tlf.: 75 58 24 28, Duevej 10, 6580 Vamdrup

Kontakt til andre Nationer:

Postal Box 49, B-3000 Leuven, Belgien. tlf. (+32.16)20.79.44
Fax. (+32.16)20.79.31 Internet: 100444.1300@compuserve.com

kunne han undersøge mig igen, hvis han havde lyst. Jeg hørte intet fra ham! Jeg er bange for, at han ikke var så overvældet som den svejtsiske læge havde været, da min brækkede ankel blev helbredt! Han var allerede en kristen og var helt tydelig glad for at se sådan et tegn på, at Jesus er levende idag og at Han handler på vores tro.

Da vi var på turistturen blev jeg slået ud af balance af en tung svingdør, som ramte mig, da jeg gik ud af en café. Jeg landede sidelæns på mit skadede ben på trappetrinet og derpå nede på fortorvet. Istedet for at vakle eller falde som man kunne have forventet selv med et raskt ben, så følte jeg, at jeg stod fast som en stenstøtte! Nogen tid derefter fik jeg en følelse af ærefrygt, da det stod klart for mig, at Gud havde lagt sig imellem, da djævelen forsøgte at brække min lårbenshals igen.

Da vi var vendt hjem til England, fortsatte jeg med at leve på normal vis kørte i bil, og klatrede endog op ad en loftstige. Engang fik jeg et glimt af mig selv i et langt spejl og så, at jeg humpede lidt, mens jeg gik. Min første tanke var: »Ja, du skal være meget taknemmelig for, at du er i stand til at lave alt muligt, men du vil nok altid blive ved med at halte.« Pludselig vidste jeg, hvor den tanke kom fra! Og jeg sagde: »Nej! Min Gud vil ikke kun gøre sit værk halv færdigt.« Øjeblikkelig kom et Bibelfers op i mine tanker: »Herren fører min sag igennem. Herre, din trofasthed varer til evig tid, opgiv ikke dine hænders værk!« *Salme 138:8*. Næste dag var min halten væk, og lige siden har jeg gået, kravlet og endog klatret i bjerge og klipper uden besvær! ●

Pas På Løggen!

Helen: Vi sad på hotellet i en salon efter aftensmaden, da vi blev opmærksomme på nogle høje, utiltalende sjøfelheder henne fra baren, det var nærmest ved at udvikle sig til et slagsmål. Der var en ond atmosfære på stedet. Pludselig følte jeg en smerte i mit lår sammen med en magtesløshed og havde derefter stort besvær med at komme op ad trapperne til vores soveværelse. Da jeg stod oprejst med samlede ben, viste det sig, at mit venstre ben var omkring 3 tommer længere end det højre, så jeg enten måtte holde det venstre knæ bøjet eller gå på tæerne på den højre fod. Siddende på sengekanten var det umuligt at få mine knæ samlet i samme niveau, fordi det venstre stak ca. 3 tommer højere op end det andet.

Så kom tanken: »Nu er det sket – din idiot! Du har forskubbet din hofte, så nu har du virkelig problemer!« Jeg viste David det, og han bad imod fristelsen til vantrø. Vi søgte igen at stå fast på Guds løfter og Kristi helbredelsesunder og gik derefter i seng. Næste morgen var alt normalt endnu engang! Det, der havde optrådt som et konkret, målbart faktum, havde kun været en løgn fra djævelen for at få os til at tvivle på Gud! På dette tidspunkt ville det have været alt for let at sige: »Det holdt ikke,« eller »Jeg fandt ud af, at jeg alligevel ikke var blevet helbredt.«

De Virkelige Værdier

Glancarlo Ella

Jeg havde en succesrig karriere som advokat, da mine partnere åbnede et nyt kontor i London. Da mit privatliv ikke fungerede særlig godt, troede jeg, at en flytning på 3.700 km ville ændre mit liv og jeg tog chancen og flyttede med. Uheldigvis kan man kun flygte fra personer og situationer, men ikke fra sig selv.

I London blev tingene stort set lige som i Italien. Faglig set havde jeg succes med anerkendelse og gode kontakter, men mit privatliv var middest talt ukonventionelt.

Da fortalte nogle venner mig, hvordan Jesus havde forandret deres liv. Tilbage i Rom snakkede nogle venner også om Kristus. De inviterede mig til et »karismatisk bedemøde«. Jeg forstod ikke et ord af det, men jeg kunne li' det og mødte flere gange op. På tidligere anbefaling købte jeg en bibel og begyndte at læse i den. Jeg opdagede, at Jesus var en mand ligesom mig, men samtidig er Han den eneste vej, der fører til Gud. En nat i min lejlighed i Rom, talte jeg alle ting af værdi i mit liv sammen og overgav dem til Jesus Kristus. Og jeg bad Ham, om at overtage mit liv. ●

Det kom som et helt chok for mig den første gang, jeg mødte nogen, som ikke fejrede jul. Jeg er vokset op med kirken, og det var naturligt for mig, at alle på en eller anden måde er kristne. Det var svært for mig at fatte, at nogle mennesker ikke tror på Jesus.

Men alligevel blev det tiltrækkende for mig at være med i verdslige fornøjelser. Som 12-årig startede jeg med at ryge og siden at drikke. I det sidste år på high school blev stoffer sagen. Vi fuskede mest med marihuana og hash.

Efter skolen fik jeg job på radioen ved den lokale tv-station. På egen hånd og borte fra hjemmet gik jeg ikke mere i kirke, undtagen når jeg havde drukket meget og taget stoffer og trængte til at køle af. Så tog jeg hjem og besøgte mine forældre og fulgtes med dem i kirke. Jeg syntes, at det var som at »blive menneske igen.« Indenfor få år forlod jeg radioen og begyndte at arbejde i en natklub, der hed »Noahs Ark,« et passende navn i betragtning af at stedet var fyldt med mennesker, der opførte sig som dyr.

På den tid var Mavis' mor leder af natklubben. Faktisk havde Mavis og jeg ikke ret meget til fælles. Vi havde vidt forskellige baggrunde. Hun var opvokset i et brudt hjem og havde haft meget lidt eller slet ingen kirkelig baggrund. Jeg boede for mig selv midt i byen, Prince Albert, og var ret ensom. En aften tog Mavis og jeg til hendes lejlighed. Der startede vores forhold. Inden der var gået ret lang tid, så det formålsløst ud for mig at have min egen lejlighed, når jeg tilbragte al min tid hjemme hos hende.

Brett: Mor tog sig straks af Mavis. Hun blev en opgave for hende, så mor tog hende med til bedemøder. Alle vidste, at mor var »født påny« og holdt til sammen med mennesker, der kaldtes »karismatikere.« Resten af os tog os ikke af det, så længe hun ikke generede os med det. Normalt bad hun bare for os og specielt for mig, da min livsstil syntes at kræve det.

Så var der en dag en karismatisk anglikansk præst, der bad for Mavis, og hun kom hjem og var helt forvandlet. Hun ville gerne fortælle mig alt om, hvad der var sket med hende. Jeg tænkte: »Jeg er opvokset med kirken, og nu vil Mavis gerne fortælle mig om Jesus!«

Mavis: Tro mig, jeg var meget radikal. Det var for mig som for apostlen Paulus på vej til Damaskus. Jesus kom ind i mit liv som en løve. Det var dramatisk!

Brett: Hun kom hjem og var meget fanatisk – hun gik, talte, spiste, sov og drak Jesus. Det var ved at drive mig til vanvid. Hun havde været en kærlig pige før, men nu *elskede* hun bare alle og enhver – og det gør hun stadigvæk. Hendes udadvendte kærlighed imponerede mig meget. Jeg kunne se forvandlingen i hendes liv. Selv på arbejde i natklubben talte hun til folk om Jesus, mens hun serverede drinks for dem. Jeg var bange for, at det ville føre hende i vanskeligheder.

Jeg havde aldrig lært om Helligåndens

dåb, og eftersom jeg følte, at det at læse i Bibelen kun var noget for præster og prædikanter, så tilbragte jeg selv ikke ret megen tid med det, og derfor vidste jeg kun lidt om, hvad der stod i den. Jeg troede Mavis var flippet helt ud!

Vort forhold begyndte at gå ned ad bakke. Ikke desto mindre blev vi gift og begyndte på, hvad jeg troede, var et passende kirkeliv sammen. Mavis tog til den lille karismatiske anglikanske kirkes gudstjenester, og jeg gik til det mere traditionelle.

Jeg havde en temmelig stærk fornemmelse af rigtigt og forkert. For mig stod det klart, at en god ægtemand og far skal tage sin familie med i kirke. Jeg blev valgt ind i menighedsrådet. Da min valgperiode var over, fulgte jeg med Mavis til hendes lille kirke. De havde omsorg for mig og behandlede mig godt; de var gode mennesker. På den tid havde jeg arbejdet i fængsel i to år, og jeg havde ikke ret meget brug for andre mennesker. To dage efter min 24-års fødselsdag begyndte jeg på

en diskussion med præsten. Efter vi havde talt sammen en tid, bad vi sammen. Jeg bad »synderens bøn« og inviterede Jesus Kristus til at blive Herre i mit liv.

Nogle måneder senere trak Mavis mig med til et FGBMFI-middagsmøde. Nogle af de mennesker der begyndte at tale om dåben i Helligånden. Selvfølgelig vidste jeg alt om det fra Mavis. Jeg var ikke fanatisk som hun, men siden jeg havde inviteret Jesus ind i mit liv, begyndte jeg at forandre mig lidt efter lidt. Ved slutningen af det møde gik jeg frem til forbøn og modtog dåben i Helligånden.

På en måde følte jeg, at jeg levede et dobbeltliv. Et på arbejde og et andet sammen med kristne. Det var som om, at så snart gudstjenesten var forbi, så gik jeg tilbage til det »normale« igen – med rygning og lejlighedsvis druk. Rygningen var ved at slå mig ihjel. Faktisk har jeg stadig problemer med bihulerne, der stammer tilbage fra den gang, jeg røg. Men

Opvokset i et Kaotisk Hjem

Mavis: Som Brett sagde, så voksede jeg op, hvor der ikke var mangel på spænding. Jeg kom fra et kaotisk hjem med en enlig forælder. Min far var gået, da jeg var 5 år. Der var megen alkoholmisbrug, og jeg blev udnyttet både fysisk og seksuelt i mange år.

Til sidst blev jeg hård og meget forvirret. Selv om jeg hele tiden søgte efter det, så vidste jeg ikke rigtig, hvad kærlighed var. Som 15-årig blev jeg gravid. Først tænkte jeg på at bortadoptere barnet, men efter fødslen besluttede jeg at beholde ham, og det er jeg meget taknemlig for nu.

Bob er vores eneste søn og er virkelig en dejlig fyr, vi elsker ham meget højt. Jeg måtte gå ud af skolen for at tage mig af ham. Så mødte jeg Brett. Vi nød hinandens selskab, og siden vi alligevel levede på den måde, så besluttede vi at flytte sammen.

Bretts mor viste mig noget nyt – betingelsesløs kærlighed. Hun fortalte om Jesus, men mest viste hun bare, at hun elsker mig. Hun tog mig med til bedemøde en aften, og jeg overgav mit liv til Kristus. En uge senere deltog jeg helt frivilligt i et andet møde i en lille kirke, jeg blev bedt for og modtog Helligåndens dåb.

Da jeg kom hjem begyndte jeg med det samme at fortælle Brett, at han også trængte til Gud. Det tog sin tid for Brett – omkring 2½ år – før han var klar til at overgive sit liv til Jesus.

Det Vibrerende Liv

I dag er det ikke unormalt, at børn betaler prisen for de voksnes egoistiske og selvcentrerede livsførsel. Mavis Watson var sådan et barn. Nu fortæller hun om sine erfaringer med Guds dybe helbredelse og hvordan Han har givet hende et nyt og vibrerende liv. Desværre går mange ægtepar igennem ægteskabskriser, men i dette tilfælde endte det ikke med en katastrofe. Nu hjælper de andre med deres problemer.

på et FGBMFI-møde delte taleren med os, hvordan Gud havde hjulpet ham af med uvarerne. »Åh, tænkte jeg, jeg har inviteret Jesus ind i mit liv, men slås stadig med den slags!«.

Efter mødet fortalte jeg ham, hvor meget jeg værdsatte hans vidnesbyrd, men indrømmede at det bekymrede mig en smule. Så bad han med mig, og Gud befriede mig fra ryge-trangen lige på stedet. Det blev nu som om, jeg aldrig havde røget før. Gud sørgede for, at jeg heller ikke glemte det. To dage senere hjalp jeg en ven med at male hans hus, han standsede op på et tidspunkt for at få en smøg. Af gammel vane rakte jeg ud efter en. Så snart jeg havde rørt den, følte jeg mig meget dårlig. Da jeg lagde cigareten fra mig igen, følte jeg mig pludselig bedre. Derved indså jeg, at jeg var helt fri af tobakken.

Som årene gik begyndte jeg at bruge mine musikalske evner til lovprisning og tilbedelse. Efter jeg kom med i FGBMFI i 1984, er jeg begyndt at synge ved vores møder.

Jeg var stadig inkonsekvent i min vandring med Gud, så jeg troede, at Han måtte være blevet træt af det. I 1987 havde Mavis og jeg

Brett Watson har været fængselsbetjent i de sidste 15 år. Han er musiker, og bruger det til at tjene Gud. Han er lovsangsleder i et gospel-rock-blues orkester: »Last Call (sidste kald)«. Han er medlem af FGBMFI Prince Albert afdelingen. Brett og hans kone, Mavis har én søn, Bob.

det ikke særlig godt sammen. Jeg havde endog tilladt, at et forhold til en anden kvinde var ved at udvikle sig. Jeg narrede mig selv til at tænke, at vi kun var gode venner. Den sommer tog jeg på besøg hos en af mine gode venner, som var præst i Britisk Columbia. Gennem ham viste Gud mig mine vejes vildfarelser. Jeg angrede og Gud genoprettede mig. I lydighed begyndte jeg at tage min opgave som åndelig leder i vort hjem alvorligt.

Mavis: På en eller anden måde var det som om, jeg blev en af Bretts værste fjender. Selvom han havde inviteret Jesus ind i sit liv, havde han aldrig gjort Ham til Herre. Han var ikke villig til at overgive sig under fuld kontrol – det gjaldt også vort fællesskab herhjemme.

Brett: Engang i løbet af den sommer tog jeg min vielsesring af og kunne overhovedet ikke finde den igen. Vi ledte overalt, men den var væk. Så sagde jeg: »Ok, jeg gætter på, at når jeg starter med at handle som ægtemand igen, så vil jeg få min vielsesring tilbage.« Jeg forstod ikke, hvor profetisk dette udsagn viste sig at være. Da jeg kom hjem fra British Columbia på vores 6-års bryllupsdag, bekendte jeg for hende, hvor tåbeligt og forkert jeg havde opført mig og bad hende tilgive mig. Hun tilgav.

Den selvsamme dag fandt jeg min ring på vores køkkenskab. Vi havde ledt overalt, men pludselig lå den der helt åbenlyst for øjnene af os. For mig var det et tegn fra Gud. Endelig var jeg klar til at bede om hjælp, og vi kom i en ny menighed, hvor præsten og hans kone rådgav os.

I de følgende måneder gik vi hver torsdag aften til rådgivning. Med deres hjælp genoprettede Gud vort ægteskab og familieliv. Først lod vi bare Gud betjene os – men til jul det år kom jeg med i koret og begyndte at vende tilbage til musiktjenesten.

På den tid arbejdede Gud med alle i vores familie – også Bobby. Og for mit vedkommende blev Jesus endelig ikke kun frelser, Han blev også Herre. Jeg begyndte at læse min Bibel og gå til Bibelstudie.

I 1988 stod jeg for at skulle opereres. Jeg

vidste ikke, at mine læger troede, at jeg havde kræft. Kun en uge før operationen var vi til et FGBMFI møde i Regina. Indtil da havde jeg ikke tænkt så meget over det, før en ven sagde: »Vi har bedt for dig!« Så slog det mig! De ville få mig til at sove og derpå skære i mig! Da var det, jeg gik frem til forbøn. Jeg spurgte Gud, om Han ville befri mig fra at frygte operationen. På et senere møde bad jeg om forbøn til helbredelse. Gud gjorde begge dele. De gennemførte operationen, men fandt ingen kræft.

Mavis: De fandt nogle små sten i en sæk med væske. Lægen blev fuldstændig overrumplet! Han er specialist, og har aldrig før set noget lignende. De var så fuldstændig sikre på, at Brett havde kræft.

Brett: I 1991 var min yngste bror på vej hjem ved totiden om natten, da han blev ramt i et frontalt sammenstød af en bil kørt af en anden ung mand, som havde drukket. Evan blev dræbt på stedet. Det var en traumatisk tildragelse i vort liv. Evan havde altid set op til mig, som var storebror.

Jeg sørgede meget over tabet af Evan. Næsten et år senere fik min far at vide, at han havde en dødelig kræftsygdom. Og han døde seks uger efter.

Jeg fik nogen kamp med Gud, fordi jeg prøvede at forstå, hvad der var sket og hvorfor. Der var en ting, der gav mig styrke og fred, og det var, at både min far og bror havde haft et personligt forhold til Jesus Kristus og nu var sammen med Ham. På grund af Jesus skal jeg se dem igen.

Mavis: Torsdagen før uheldet følte jeg under min Bibellæsning, at Gud ledte mig til Esajas 57:1-2. Dengang forstod jeg ikke, hvad det betød, men jeg vidste, at Herren ville sige mig noget med det, der står: »Retfærdige går til grunde, men ingen ænser det; trofaste rives bort, uden at nogen lægger mærke til det. På grund af ondskaben rives de retfærdige bort. De går ind til freden, de hviler på deres leje, de der fulgte den rette vej.« Så forstod jeg pludselig, at Gud virkelig beskyttede Evan fra noget, som ellers ville være overgået ham.

Brett: Det var af særlig betydning for mig, hvordan Gud havde omsorg for os i disse svære stunder. Det tog sin tid, men til sidst lærte Gud mig, hvordan jeg kan række ud til andre, når de oplever lignende tab. Siden da har jeg arbejdet på deltid i et lokalt begravelseskapel. Jeg undrer mig tit over, hvad mennesker gør uden Jesus i sådanne situationer.

Vores familie har nu et kraftfyldt vidnesbyrd til andre i svære og sorgfulde stunder. Vi kan fortælle, hvordan vi var i stand til at bevare troen på, at Gud styrker og hjælper. Gennem de mange vanskelige oplevelser som vi i årenes løb har haft, har Gud altid været der og tålmodigt elsket os gennem det hele. Jeg er Ham specielt taknemmelig for den vidunderlige hustru Han gav mig, at hun har kunnet elske mig og stå ved min side, og for vores søn, Bob. ●

Fredag aftener var de værste, fordi min far havde fået løn og weekendfesten begyndte. Desværre var jeg som 15-årig begyndt på at blive akkurat som mine forældre, og da jeg var 19 år, foregik mit liv mere på gaderne og i barerne end derhjemme. I perioder kom jeg i tanke om det, jeg havde lært i Bibelstudieklassen og kunne råbe til Gud: »Er der noget godt ved mig? Jesus, har jeg en fremtid for mig? Vil du ikke godt give mig en kone, som jeg kan få en familie sammen med og endelig erfare kærlighed?«

Gud hørte bønnen fra mit dybe helvede, og Han svarede mig. Han gav mig en vidunderlig, hengiven kone, som var katolik. Hun lærte mig at leve som en normal mand uden alkohol og at anerkende Gud. Det må være Gud, der fik en pige som hende til at elske en mand som mig.

I teorien var jeg protestant, og hun var katolik. Derfor gjorde mine forældre alt, hvad de kunne for at ødelægge vort forhold. Og for øvrigt syntes de også, at hun var for god til mig. Hun var meget ærlig og levede på en sund måde. Mine forældre prøvede endda at føre hende sammen med min halvbror for at få hende væk fra mig. Men takket være min kone og hendes forældre blev vi endelig gift med hinanden.

Der gik ti år. Vi var religiøse, men mere blev det heller ikke til, før vi skulle have vores fjerde barn. Min kone var meget dårlig og kunne ikke selv lave noget i huset. Den kvinde, som havde ansvaret for den hushjælp, vi fik, var en overgivet kristen, og hun talte til os om Gud. Vi troede på Gud, men Han var langt borte, og vort eneste fællesskab med Ham var gennem traditionerne i vores religion. Hun fortalte om en lille kirke i Normandiet, det var en gruppe på omkring 40 mennesker. Det lød interessant, så vi tog af sted for at se det selv. Disse mennesker var så fyldt af kærlighed, at vi fik lyst til at tage dertil igen.

I den lille kirke overgav vi vore liv til Jesus Kristus og begyndte på et helt nyt levende fællesskab med Gud. Oven i alt dette blev min kone helbredt fra alle sine problemer, og hun fødte uden komplikationer.

Få måneder efter fødslen fortalte lægerne os, at vores datters hofte ikke var på plads, og at de måtte lægge hende i gipsbandage for at rette det. Så sagde de, at hun skulle have noget speciel hårdt undertøj på for at holde hendes ben adskilt. Det var ikke videre behageligt, og fik hende til at græde hele tiden. Da vi ikke ønskede at plage hende, trak vi hende ikke i det undertøj. I stedet for bad vi vennerne i kirken om at bede for hende. Gud helbredte hende! Nogle måneder senere da vi kom til kontrol med hende, foretog lægen en røntgenundersøgelse og fortalte os så, at hun klarede sig meget fint, og at hun måtte holde op med at bruge det specielle undertøj. Det bekræftede for os, at hun virkelig var blevet helbredt, for hun havde jo slet ikke haft det på.

Gud har gjort så meget for os. Han har helbredt mange sår, der var kommet i de første år af vores ægteskab, og Han har gjort os til en familie igen. Han har bragt stabilitet ind i vores økonomi. Han har hel-

Alkoholisme & Bitterhed

Christian Marye
Malaunay, Frankrig

Blev forvandlet til glæde og tillid!

Befriet fra al elendighed fra min fortid, er jeg nu direktør for en erhvervsskole og formand i Rouen afdelingen af FGBMFI. Vi hjælper unge mennesker fra 16 til 26 år med at få deres eksamen og opmuntrer dem, når de planlægger deres fremtid.

Det er vidunderligt at hjælpe unge mennesker, især fordi min egen ungdom var så forfærdelig. Mine forældre var hårdt belastede alkoholikere, der håned og truede af hinanden og tit sloges. Jeg har set min far ligge på gulvet med en kniv stukket gennem sin hånd. Jeg har set min mor på altanen gøre sig klar til at springe ned. Det var op til mig at passe min yngre søster. Livet var et helvede for os. Alkohol ødelagde alt indenfor familien, til trods for de muligheder vi havde. Vi levede i elendighed, var fattigt klædt og fik kun et ordentlig måltid mad et par gange om ugen.

I skolen afviste de andre os, fordi vore forældre var »de der alkoholikere.« Det medførte at jeg blev hård og bitter gennem

min opvækst og kom i oprør mod samfundet. Overfor på gaden hvor vi boede, lå der en stor kirke. Ind i mellem havde de en fest for de lokale børn. Så serverede de lækker mad, men Maryebørnene var ikke velsete. I modsætning til os var der min halvbror, som boede hos sin bedstemor. Han havde en racer-cykel, var pæn i tøjet og vant til at rejse.

Fordi min bedstemor (på min mors side) kunne se, hvordan det stod til med vores tilværelse, så arrangerede hun, at jeg kunne komme med i en Bibelstudieklasse i en protestantisk kirke. Midt i al desperationen i mit liv, så jeg nu en lysstråle i mørket.

Min bedstemor ønskede kun det bedste for os.

Et Nyt Job

OmarViera, Slovakia

Ved en jobsamtale bekendte jeg som det første: »Jeg er kristen.« Så gav jeg ham et VOICE magasin og forklarede, at jeg kun kunne arbejde ved at følge Guds veje. Et smil bredte sig over hans ansigt, da han bladrede VOICE igenem: »Jeg har hørt om FGBMFI og kendte grundlæggeren Demos Shakarian.« Han bad mig om at komme til endnu en samtale. Næste gang forklarede de mig, at de var ved at oprette en ny afdeling og jeg skulle blive deres repræsentant for Latin Amerika. Jeg fik en firmabil og to assistenter.

BESTIL VOICE

Giv også et eksemplar til dine venner, bekendte og forretningsforbindelser.

	KOPIER	PRIS OM ÅRET
☐	1*	kr. 60 (+30)
☐	2*	kr. 120 (+30)
☐	5*	kr. 270 (+54)
☐	10*	kr. 480 (+90)
	PRIS PER GANG	
☐	20	kr. 140 (+22)
☐	50	kr. 350 (+30)
☐	100	kr. 700 (+35)

Priserne er angivet ovenfor med forsendelse i klammer.

Bestil hos: KKRC, Smallegade 20B, 2000 Frederiksberg, Tlf: 38 10 80 00, Att.: Jørgen Christiansen.

På andre sprog: FGBMFI Voice, P.O. Box 49, B-3000 Leuven 3, Belgium.
Tel:(016)20.79.44 Fax:(016)20.79.31
INTERNET: 100444.1300@compuserve.com

bredt min skulder fra en grim hudsygdom, og Han har befriet mig fra afhængighed af alkohol. Siden dengang har jeg haft gode stillinger indenfor mit erhverv. Indtil da havde min skyldfølelse og elendighed altid generet mig. Igennem årene har jeg mistet mit job to gange, men Gud har skaffet mig et andet i begge tilfælde. I dag er jeg i stand til at tjene Ham som direktør for erhvervsuddannelsescentret.

Livet har imidlertid ikke været uden udfordringer. For eksempel arbejde jeg på et tidspunkt som selvstændig repræsentant og gik konkurs. Selv i den situation var Gud med og hjalp mig igennem.

To mænd i vores bønnegruppe kendte FGBMFI og inviterede mig til et møde. Til sidst blev jeg en del af den stiftende forsamling i en ny FGBMFI afdeling i Rouen. Jeg startede som »manden på gaden«, men Gud har sandelig forandret mit liv. Takket være Jesus, er jeg nu et »Guds barn.«

Han har givet mig mening og balance i livet. Selvom vi lever i denne verden og som enhver anden kan have vanskelige tider at gå igenem, så ved jeg, at jeg ikke er alene. Når stormene kommer holder Herren mig i sin omsorgsfulde favn. Som ung kæmpede jeg tit alene. Nu er Jesus med mig, og jeg kan holde hovedet højt. Bibelværet, Rom. 8:35 siger det hele: »Hvem kan skille os fra Kristi kærlighed? Nød eller angst? Forfølgelse, sult eller nøgenhed?«... og vers 38-39: »For jeg er vis på, at hverken død eller liv eller engle eller magter eller noget nuværende eller noget kommende eller kræfter eller noget i det høje eller i det dybe eller nogen anden skabning kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus, vor Herre.« Jeg er så taknemmelig over, hvad Han har gjort for mig og min familie. ●

ET PERSONLIGT MØDE MED JESUS

Kære læser: Medens du har læst beretningerne i dette VOICE blad, har du måske tænkt på, om også du kan komme til at kende Gud personligt og få fred i dit hjerte. Jesus sagde, for at kende Gud – som er Ånd – så må du blive født igen i din menneskelige ånd. Her er hvad der er nødvendigt dertil:

OG NU?

1 ERKENDELSE: Alle har jo syndet og mangler herligheden fra Gud. (Rom. 3:23). Gud! Vær mig syndet nådig! (Luk. 18:13). I lyset af Guds ord indses det, at vi er syndere.

2 OMVENDELSE: Vi må omvende os fra synden. Det må blive et oprigtigt ønske at bryde med synden én gang for alle. Hvis I ikke omvender jer, skal I alle omkomme på samme vis. (Luk. 13:3). Fat derfor et andet sind og vend om, så jeres synder må blive udslettede (Ap. G. 3:19).

3 BEKENDELSE: Herren venter på vor bekendelse af synd, og at vi viser tro. Hvis vi bekender vore synder, er Han trofast og retfærdig, så Han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed. (1. Johs. 1:19)...når du med din mund bekender Jesus som Herre, og i dit hjerte tror, at Gud opvakte Ham fra de døde, skal du blive frelst. (Rom. 10:9).

4 TRO: Tro på Jesu fuldbragte værk på korset...således elskede Gud verden, at Han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, som tror på Ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv. (Johs. 3:16). Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst, men den, som er vantro, skal blive fordømt. (Mark. 16:16).

Du må tage imod Jesus Kristus i dit eget hjerte ved tro, før du erfarer virkeligheden ved den nye og åndelige fødsel i dit liv. Han kom til sit eget, og Hans egne tog ikke imod Ham. Men alle dem, som tog imod Ham, gav Han magt til at blive Guds børn, dem, som tror på Hans navn. (Johs. 1:11 og 12)

FREMSIG AF HJERTET DENNE ELLER EN LIGNENDE BØN OG BLIV FRELST:

Kære Jesus! Jeg ønsker at tilhøre dig, og jeg beder dig om at tilgive mig mine synder. Overtag mig helt og bliv Herre i mit liv. Ved din hjælp vil jeg bekende dig for andre mennesker. Du har nu fattet dit livs vigtigste og mest afgørende beslutning. **Velkommen ind i Guds familie.**

FULL GOSPEL BUSINESS MEN'S FELLOWSHIP INTERNATIONAL

Skriv til os om din afgørelse, og vi sender dig bogen »Hvad nu – efter at jeg er blevet kristen?« og sætter dig i forbindelse med andre troende.

NAVN:
ADRESSE:
POSTNR:
BY:
Evt.tlf.nr.

Forbilleder

Poul Erik, Planitzer, Jels.

Mange mennesker har brug for et forbillede til at bekræfte dem i deres mål og gøre dem til hele mennesker. Mit forbillede var min farmor. Desværre døde hun da jeg kun var 7 år gammel.

Min farmor var en person som aldrig gjorde forskel. Hun forkælede aldrig nogen og havde ingen yndlinge blandt os fætre og kusiner. Men hun havde nogle regler og retningslinier som vi skulle rette os efter. Gjorde vi det, havde vi det som blommen i et æg, men gjorde vi det ikke, kunne vi regne med at skulle stå til ansvar for vores handlinger. Uanset hvem der havde brudt de uskrevne regler kunne regne med en dom, dog ikke en uretfærdig dom, men en dom som kunne forstås og bruges i en efterfølgende bearbejdning.

Jeg fandt tidligt ud af, at hvis jeg forstod at bevæge mig indenfor denne usynlige lovramme på rette måde, havde jeg faktisk en utrolig stor handlefrihed. Jeg fik ingen hak eller prygl, heller ingen yderligere forbud som ville være begrænsende i min handlefrihed, men derimod en bekræftelse på at der, hvor du står, der handler du ret og der har du min velsignelse til at gå fremad. Dette gjorde en stærk, idet hun altid forstod at løfte os og give os frihed til at gøre vore egne erfaringer.

Senere, da jeg var 15 år, tog jeg ud at sejle med en coaster. Skipperen på coasteren var af den samme type som min farmor. Her kunne man, hvis man forstod at bevæge sig ret indenfor de faste rammer, få ros og belønning (bekræftelse) for sine initiativer. Han lærte mig alt om skibets maskiner, om navigation og om at lave mad, kort sagt så lærte han mig at stå på egne ben. Dette skete i en meget vigtig alder for mig idet jeg som teenager havde meget brug for et faderbillede.

Da jeg havde tilbragt en periode på 3 år som

sømand, gik jeg i land og blev ansat som brolægger ved et entreprenørfirma, hvor jeg i en del år arbejdede sammen med min far. Jeg tror, at disse perioder i mit liv har gjort, at jeg i dag oplever et meget enkelt og dejligt fællesskab sammen med Gud. Jeg oplever, at det at have en himmelsk Fader er en styrke i livet og ikke noget der trykker en ned. Det udfordrer mig nærmest til at træde ud på »tynd is«. Ofte bekræftes jeg i, at det lønner sig at prøve noget nyt eller ofre noget af det gamle, så længe jeg tager Jesus med i det og forsøger at herliggøre Ham gennem det.

Da jeg mødte min kone, Allis, var jeg ikke en personlig kristen, selv om jeg altid havde troet på Gud. Mit problem var, at jeg aldrig fik svar på mine bønner. Men jeg fandt vejen til Jesus gennem min farmor. Hun var det mest retfærdige menneske som jeg har kendt til.

I dag forstår jeg hvorfor jeg ikke fik svar på mine bønner: Jesus siger, at ingen kommer til Faderen uden ved Ham, d.v.s. gennem Hans forsoning på korset. Det var p.g.a. Hans offer på korset, da Han gav sig selv for at vi kunne gå fri, at vi kan komme ind for Gud med alle vore ønsker og problemer. Kun igennem Jesus kan vi få svar på vores bønner.

Jeg lod Jesus overtage styringen af mit liv en sommernat, hvor jeg gik tur i de sønderjyske enge. Jeg husker tydeligt, at mosekones bryg omsluttede mig i en tæt tåge. Ganske stille og enkelt fortalte jeg Jesus, hvor meget jeg savnede min farmor, og at jeg gerne ville lære en anden at kende, som kunne give mig den samme tryghed. Det skulle være en som kunne opmuntre mig, når jeg var ked af det; en som kunne give mig et skulderklap og opfordre mig til at gå videre, en som jeg kunne dele mine inderste skjulte tanker og ønsker med, en som jeg kunne læne mig op ad og bare mærke en faderkærlighed og tryghed strømme til mig fra.

Jeg havde tidligere på aftenen hørt at Han kendte alle ting, og altid rækker sine naglemærkede hænder ud for at gribe os og holde os ind til sig. Da jeg således havde øst mit hjertets længsel over til Ham, veg tågen rundt om mig, og jeg stod og så op i en klar stjernelydt nattehimmel. Dette var for mig den endelige bekræftelse på, at der findes en Gud i Himlen som længes efter at holde os i sine stærke arme. Nogle år gik, og en aften til et møde oplevede jeg, at blive døbt med Helligånden. Om denne åndsåb siger Jesus, at vi skal få kraft til at lægge hænder på syge, og de skal blive raske, og få frimodighed til at være hans vidner. Helligånden udruster til tjeneste og giver enhver sin særlige gave til Guds riges vækst.

En aften, da vi sad sammen med nogle venner, blev der spurgt, om vi kunne høre Guds stemme i os. Og om vi vidste, hvordan Jesus ved Helligånden henvender sig til os. Ud fra disse spørgsmål oplever vi i dag en profetisk og sjælesørgerisk tjeneste. Vi oplever, at hvis mennesker ser deres smerter i øjnene og begynder at få tillid til Gud, ved at lægge deres byrder ned for Jesus, så er han trofast og retfærdig. Han læger sår og tager deres smerter. I dag hjælper vi mennesker til at finde ud af, hvordan Gud taler netop til dem. Vi ser, at mennesker som er misbrugte seksuelt bliver helbredt. Mennesker som ikke kan stole på, at Gud vil holde sine løfter, bliver bekræftet i Guds kærlighed og får deres faderbillede helbredt.

De mennesker, som lider på den ene eller anden måde får lægedom, når de tør begynde at stole på, at Gud virkelig har omsorg for dem. I sommers oplevede vi, hvordan en dreng på 2 1/2 år blev fuldstændigt helbredt for cancer. Han havde kirtelkræft, leukæmi og knoglekræft. Drengens forældre var ikke personlige kristne og alligevel bad de os komme og bede for deres søn. To måneder efter at vi havde bedt for drengen, fik hans forældre en opringning fra overlægen. Han meddelte at drengen var helt rask, men at man ville gennemføre den planlagte knoglemarvstransplantation med efterfølgende kemoterapi, for at være helt sikker på helbredelse. I dag, 4 måneder efter er dette mirakel

bekræftet. Så min ven, hav tillid til Gud. Han er trofast og du skal vide, at netop du er det mest dyrebare Han har. ●

HVAD STÅR FGBMFI FOR?

Full Gospel Business Men's Fellowship International er et fællesskab med kristne fra alle kirkesamfund, der holder møder i hoteller og på restauranter. Mænd deler deres oplevelser om Guds indgriben i deres liv. Vi hører ikke til de nyreligøse bevægelser og har ingen kirke. Vi vidner om den levende Guds kraft i hverdagen. Med vore 2900 afdelinger holdes der månedlige møder på alle kontinenter. Fælles for kristne, der har oplevelser med Jesus Kristus, er, at de bliver styrket og fornyet til en mere aktive gerning i deres menighed. Ønsker du at være med i fællesskabet, bedes du kontakte formanden for den nærmeste afdeling. En liste over afdelinger findes på side 9 af dette blad.

DANSK UDGAVE 973

Bladet udkommer 6 gange om året på dansk og 28 andre sprog. FGBMFI International Europakontoret: Postal Box 49, B-3000 Leuven, Belgien. Tlf. (016)20.79.44 Fax.(016)20.79.31

PUBLICATIONS • Editor: Blair Scott
Internet: 100444.1300@compuserve.com
International Publications Directors: Jerry Jensen & Blair Scott. • Assistant: Donato Anzalone. • Graphics: Jared Scott • Art: Jean Claude Duviella. • US Graphics: Colin Smith.
Ansvarshavende redaktør for Danmark: Viggo Jensen.